

I

Mosaic encerat. Una llosa blanca i una altra de negra. Tauler d'escacs dessota peus que piquen i repiquen el claqué d'en Fred Astaire i el cheek to cheek. L'orquestra d'en Cugat. Els llums del Grauman's Chinese Theatre. En Samuel abraçat a la seva estimada dansa pels espais il·limitats del gran saló, del ball majestuós de la seva vida. Licor d'absenta entre peça i peça. Els flaixos de la glòria. El somriure de l'Elisabet. Els violins de l'orquestra. La melodia d'Irving Berlin. A estones, el jardí amb les palmeres i els estels tremolosos a la volta del cel més lliure de l'agost més bell. El botorn de Califòrnia. Vint-i-cinc anys i una vida. Vint-i-cinc vides en una. La brisa de la gran sala enlaira els baixos del vestit de l'Elisabet amb les giragonses del ball. Tot comença. Tot és viu. "Heaven... I'm in heaven".

II

—Que algú subjecti el vell, que em tornarà boig! —exclama el xicot de la bata blanca, que mastega xiclet i que té ganes d'acabar el torn i anar-se'n a casa.

—Deixa'l que balli —diu amb desgana una infermera quasi adolescent que du un pírcing a la cella.

Enllà dels vidres dels immensos finestrals de la residència, una pluja torrencial cau damunt d'Horta. Al cel, dos núvols de plom i argent amb el ventre fosc i una cortina d'aigua que atorga a la ciutat una claror saura. I en Samuel, ballant tot sol pel menjador amb un somriure viu als llavis.

Asseguts a les butaques, tres o quatre avis se'l miren sense expressió. L'un, amb el braç que li tremola i que no té ni esma per subjectar-se. L'altre, amb un fil de saliva que li regalima per la comissura dels llavis. una senyora de noranta-tres anys escruta al lluny la superfície encesa de la mar entre les escletxes de les torres de la Vila Olímpica. Refulgeix un llamp. Arriba el tro i sembla que el sostre els ha de caure al damunt.

—Collons, quin dia, i aquest iaio fent saltirons! —l'infermer es mira de cua d'ull en Samuel i, malgrat els renecs, el deixa fer. Si s'estampa contra una columna, un de menys a vigilar.

Però en Samuel no veu res de tot això, perquè és a Califòrnia, amb l'Elisabet, ben lluny d'Horta, ben lluny del 2010, en un saló de ball curull de xicots amb frac i noies amb

vestits de princeses americanes. De totes elles, la més bella, l'Elisabet.

III

En Fred se li acosta.

—És un honor tenir-lo entre nosaltres, senyor Samuel, i amb una parella tan bonica —es tomba cap a l'Elisabet i li fa una reverència.

—El plaer és nostre, senyor Astaire —fa en Samuel tot cofat—; hem vingut de molt lluny a conèixer-lo, a conèixer aquest món i aquest temps.

—Doncs gaudeixin, senyors, gaudeixin, que aquesta festa és ritme, que aquesta festa és llum, i tot el que gaudeixin ningú no els ho podrà robar mai —s'allunya veloç, al pas del ritme, i aprofita l'inici d'una nova melodia per a dibuixar per l'aire un salt que el converteix en àngel, enmig de l'ovació de tots els assistents.

L'Elisabet, mentre balla, es mira en Samuel i l'abraça amb força.

—Jo encara he vingut de més lluny que no pas tu —diu la noia, i somriu amb melangia.

—I mai no t'ho agrairé prou, amor.

Les làmpades guspiregen amb milers de pedretes de vidre que formen aranyes majestuoses. En Cugat, amb el bigotet negre i retallat dessota el nas, subjecta fort la batuta i es tomba de tant en tant amb un somriure de picardia. Assegut en un racó, i prenent-se un bourbon, la figura escanyolida de l'Irving Berlin, dins un tern fosc i elegant, va acompanyant el ritme amb la sabata. Sobtadament, en Samuel sent que alguna força estranya el paralitza, com si algú l'agafés per l'esquena. Al seu darrere, però, no hi ha ningú.

—Què et passa, estimat? —li demana l'Elisabet.

—No ho sé —fa ell, amb expressió d'inquietud, intentant desfer-se de la mà invisible que malda per subjectar-li les espatlles i aturar-lo.

IV

L'infermer, finalment, s'ha decidit a subjectar-li les espatlles i deturar l'estúpid ball del vell dement, que s'atordeix en adonar-se que li impedeixen de dansar.

—No sé què em passa, Elisabet —balbeja amb una veu enrogallada i feble.

—Qui dimonis és l'Elisabet? —demana l'infermer amb brusquedat i sense gaire tacte.

—L'altre dia em va explicar que la seva dona es deia Elisabet —diu la infermera del pírcing a la cella.

—Avi, segui, que prendrà mal! —crida el xicot, com si es dirigís a un sord.

—La melodia..., la melodia no s'ha acabat, encara no s'ha acabat —diu en Samuel, i intenta desfer-se de l'infermer.

—Deixa'l ballar, home —fa la noieta mentre s'abraça al vell i comença una mena de dansa improvisada.

—Estàs com un llum! —exclama el xicot, mentre mira amb fàstic l'escena i deixa fer a la noia.

V

—Ja està, Elisabet, no sé què m'ha passat —diu en Samuel, mentre recupera la composició i segueix amb deler els compassos de Let's face the music and dance.

—M'havies espantat, tresor.

—No hi ha motiu, princesa. I has de saber que t'agraeixo molt que hakis vingut. Sé que no és habitual que, d'allà on t'estàs, us deixin venir.

La noia acota el cap amb la pena a la mirada. Torna a alçar els ulls i li somriu.

—No diguis res més, Samuel. Escolta la cançó i fes-li cas. Hi podrà haver ombres i sofriments, però mentre ens resti la música, l'amor i el romanç, enfrontem-nos a la melodia i ballem.

—Sí..., abans que els violinistes se'n vagin.

—I abans que el cambrer ens porti un compte que potser no tenim diners per pagar —diu ella, i torna a somriure.

—T'he trobat molt a faltar —fa ell.

—Sóc aquí, no pensis en res més.

En Samuel torna a sentir la maleïda força invisible als braços, la funesta paràlisi que l'empeny fora de la pista de ball i que l'allunya de l'Elisabet.

—On vas, amor? —li pregunta ella amb expressió d'angoixa.

—Ara sí que ja heu ballat prou! —exclama l'infermer, mentre malda per separar la noieta del pobre Samuel, que somriu com un beneit mentre amb malaptesa intenta continuar dansant pel menjador de la residència.

—Ai! Com ets! —fa la infermera mentre tusta l'espatlla del xicot, que li pica l'ullet i que li pregunta amb grolleria si el que realment passa és que el vell li agrada. Ella li copeja amb més força l'esquena i estraça un crit d'enuig. L'infermer continua empenyent en Samuel, que lluita per seguir amb el seu ball. I, llavors, tot d'una, succeeix. El xicot, amb els esforços, fa un mal gest i cau de cul a terra. En Samuel cau també damunt d'ell. I un cop tots dos són a terra, els envolta el gran saló de ball del Grauman's Chinese Theatre. En Samuel, jove i ben plantat, s'aixeca de terra amb serenor, s'allisa els pantalons amb un moviment de mans sec i enèrgic, demana disculpes a l'infermer i torna a abraçar l'Elisabet, que somriu alleugerida. L'infermer resta assegut a terra, amb els ulls oberts com taronges, contemplant la gran làmpada d'aranya, la gent que balla i la majestuosa interpretació de l'orquestra, sense comprendre res del que està passant. En Xavier Cugat agita amb energia els braços, dirigint els músics. En Fred Astaire dansa, copejant el sòl rítmicament, enmig de les parelles d'enamorats que ballen agafades. De tant en tant, es mira en Samuel i l'Elisabet, els pica l'ullet i els pregunta si s'ho estan passant bé. L'Irving Berlin, amb el bourbon a la mà esquerra, taral·lareja les seves cançons i saluda sovint en Fred. L'Elisabet i en Samuel ballen i ballen sense que cap força invisible els pugui allunyar ja de l'amor, de la música i de la dansa, sense que ningú els acosti cap compte per pagar, sense que els violins s'arribin a cansar de trenar la melodia.